

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967567584/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

hvis Vel Liv og Blod stedse med Glæde
Blev givet af Deres hengivne D-

I margin på brevets første side er tilføjet:

Dette Brev skulde min I- havt halv 7. Men jeg kunde ingen
Bud faae før. Farvel elsk mig hundrede Deelen, som jeg
Dem, og Deres D- er Lykkelig.

Det er tåretyngtet skriveri, men ærlig og psykologisk forståelig
snak. Den hengivne Dorothea er rigtig godt ked af det og giver sin
begrundelse, mest direkte i brevet af 21. maj: »Deres Syn er min
eneste Glæde, det koster mig altsaa Taare at vide jeg faaer Dem
ikke meere Daglig at see«. Det er ikke jalousi. Det er ægte sorg,
men det er også, hvad man ikke hidtil har bemærket: en nydelig,
raffineret og kærlig bryllupsgave til en god ven. »Vi vil savne x
meget, hvis han/hun forlader os«, skriver man i dag i anbefalinger
ved stillingsansøgninger. Det er en personlig kvalitet at være en,
man savner. Sådan var det også set med Biehls øjne.

Mod slutningen af M.U.L. (s. 38,48-39,18 og 45,3 til slut) be-
skriver Biehl forholdet til Bülow i en helt anden tone. Det er en fin,
poetisk og afrundet fortælling, et kærligt portræt, der burde kunne
læses af enhver uden altfor store misforståelser.

Men også Bülow beskriver Biehl i sin selvbiografi, som blev
udgivet af Aage Friis i Dansk Maanedsskrift, udgivet af Jac. Appel
og L. Moltesen, Kbh. 1899, s. 406-428 og 474-493. Størstedelen af
Bülow's beskrivelse er citeret hos både Bobé, H. P. Rohde og Ce-
dergreen Bech og bringes her i sin fulde ordlyd:

»Paa den Tid gjorde jeg et saare interessant Bekiændtskab, som
jeg dengang var ligesaa bange for, som det siden glædede mig, og
som jeg søgte at undgaae. - Det var Jomfrue C. D. Biehl - et af de
meest dyrkede, godmodigste, aanrigste og i Selskab behageligste
Fruentimmere, som levede paa den Tid - havde, uagtet hun per-